

disputants ♦ חולקים- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פסיקה קודמת- story מעשה- O	statement ■ מימרא- challenge קושיא- question שאלה- ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
key ■ מקרא: מועד קטן-ואלו מגלחין מימרא	

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ									
מועד קטן-ואלו מגלחין	מאן דאמר										
תלמיד שנידה לכבודו - נדווי נידוי.	רבי תנחום בריה דרבי חייא איש כפר עכו אמר רבי יעקב בר אחא אמר רבי שמלאי, ואמרי לה אמר רבי תנחום אמר רב הונא, ואמרי לה אמר רב הונא לחודיה:									■	◇
מנודה לרב - מנודה לתלמיד, מנודה לתלמיד - אינו מנודה לרב.	דתניא:									■	◇
לרב הוא דאינו מנודה, הא לכולי עלמא - מנודה.										■	
למאי?										^	
אי במילי דשמיא.										!	
(משלי כ"א) אין חכמה ואין תבונה ואין עצה לנגד ה'										ז	
אלא לאו - לכבוד עצמו.										!	◇
צורבא מרבנן עבדי דינא לנפשיה במילתא דפסיקא ליה.	רב יוסף:									■	◇
ההוא צורבא מרבנן דהוו סנו שומעניה.										o	◇
הכי ליעביד? לשמתיה - צריכי ליה רבנן, לא לשמתיה - קא מיתחיל שמא דשמיא.	רב יהודה:									^	◇
מידי שמיע לך בהא:	אמר ליה לרבה בר בר חנה:									^	
מאי דכתיב (מלאכי ב') כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא אם דומה הרב למלאך ה' - יבקשו תורה מפיו. ואם לאו - אל יבקשו תורה מפיו.	אמר ליה: [רבה בר בר חנה] הכי אמר רבי יוחנן:									!	◇
שמתיה רב יהודה.										o	
לסוף איחלש רב יהודה, אתו רבנן לשילוי ביה, ואתא איהו נמי בהדייהו. כד חזייה רב יהודה חיין אמר ליה: לא מסתיין דשמתיה לההוא גברא אלא אחוכי נמי חיין בל? אמר ליה: לאו בדידך מחייכנא אלא דכי אזלינא לההוא עלמא בדיחא דעתאי דאפילו לגברא כוותר לא חניפי ליה.										o	◇
נח נפשיה דרב יהודה, אתא לבי מדרשא אמר להו: שרו לי:										o	
אמרו ליה רבנן: גברא דחשיב כרב יהודה ליכא הכא דלישרי לך, אלא זיל לגביה דרבי יהודה נשיאה דלישרי לך										o	
אזל לקמיה, אמר ליה לרבי אמי: פוק עיין בדיניה, אי מיבעי למישרא ליה - שרי ליה.										o	
עיין רבי אמי בדיניה, סבר למישרא ליה.										o	◇
ומה שפחה של בית רבי לא נהגו חכמים קלות ראש בנידויה שלש שנים - יהודה חבירינו על אחת כמה וכמה	עמד רבי שמואל בר נחמני על רגליו ואמר:									o	◇
מאי דקמן דאתא האידנא האי סבא בבי מדרשא, דהא כמה שני לא אתא. שמע מינה לא מיבעי למישרא ליה.	רבי זירא:									o	◇
לא שרא ליה.										o	
נפק כי קא בכי ואזיל, אתא זיבורא וטרקיה אאמתיה, ושכיב. עיילוהו למערתא דחסידי - ולא קיבלוהו, עיילוהו למערתא דדייני - וקיבלוהו.										o	◇
מאי טעמא?										^	
דעבד כרבי אילעאי.										!	
אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו - ילך למקום שאין מכירין אותו, וילבש שחורים ויתעטף שחורים, ויעשה מה שלבו חפץ, ואל יחלל שם שמים בפרהסיא.	דתניא, רבי אילעאי:									■	◇
שפחה של בית רבי מאי היא?										^	
דאמתא דבי רבי חזיתיה לההוא גברא דהוה מחי לבנו גדול, אמרה: ליהוי ההוא גברא בשמתא, דקעבר משום (ויקרא י"ט) ולפני עור לא תתן מכשל.										!	◇
ולפני עור לא תתן מכשל - במכה לבנו גדול הכתוב מדבר.	דתניא:									■	

[illegible]

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story ■ מרא- statement challenge- question- answer- ! תירוץ- proof- ראייה-	מקרא-key:
---	---------------------------

Talmud Navigator		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
מועד קטן-ואלו מגלחין		מזמן דאמר												
מזמרא														
ז:	ז				!								אילימא שחל שמיני שלו בערב הרגל	
ז:	ז				ז								איבעי ליה לגלוחי בערב הרגל	
ז:	ז				!								אלא שחל שמיני שלו להיות בשבת ערב הרגל	
ז:	ז				ז								איבעי ליה לגלוחי ערב שבת	
ז:	ז				ז								הלכה כאבא שאול, ומודים חכמים לאבא שאול בשחל שמיני שלו להיות בשבת ערב הרגל, שמותר לגלח בערב שבת	דאמר רב חסדא אמר רבינא בר שילא:
ז:	ז	◇			!								לא צריכא, שחל שביעי שלו להיות בשבת ערב הרגל.	
ז:	ז	◇			!	■	◆						כאבא שאול	תנא ברא סבר לה:
ז:	ז	◇			!	■	◆						מקצת היום ככולו, ויום שביעי עולה לו לכאן ולכאן.	דאמר: [אבא שאול]
ז:	ז	◇			!								וכיון דשבת הוי - אנוס הוא.	
ז:	ז	◇			!	■	◆						כרבנן	תנא דידן סבר לה:
ז:	ז	◇			!	■	◆						לא אמרינן מקצת היום ככולו, ואכתי לא שלים אבילות דשבעה.	דאמר: [רבנן]
ז:	ז	◇			^								האי כהן היכי דמי?	
ז:	ז				!								אילימא דשלים משמרתו ערב הרגל	
ז:	ז				ז								איבעי ליה לגלוחי ערב הרגל	
ז:	ז	◇			!								לא צריכא, דשלים משמרתו ברגל.	
ז:	ז	◇			!	■	◆						בשלשה פרקים בשנה היו כל המשמרות שוות באימורי הרגלים ובחילוק לחם הפנים.	תנא דידן סבר: כיון דתנן:
ז:	ז	◇			!								כמאן דלא שלים משמרתו ברגל דמי.	
ז:	ז	◇			!	■	◆						אף על גב דשייך בהנך משמרות - משמרתיה מיהא שלימא ליה.	תנא ברא סבר:
ז:	ז	◇											כל אלו שאמרו מותרין לגלח במועד - מותרין לגלח בימי אבלן.	תנו רבנן:
ז:	ז	◇			ז	■							אסורים	והתניא:
ז:	ז	◇			!								כי תניא הכא מותרין - בשתכפוהו אבליה.	רב חסדא אמר רב שילא:
ז:	ז	◇			ז								אי בשתכפוהו אבליה, מאי איריא כל אלו שאמרו? אפילו כולי עלמא נמי	
ז:	ז				ז	■							תכפוהו אבליה זה אחר זה, הכביד שערו - מיקל בתער, ומכבס כסותו במים.	דתניא:
ז:	ז	◇			!								בתער ולא במספרים, במים ולא בתנור ולא באהל.	הא אתמר עלה, אמר רב חסדא:
ז:	ז	◇				■							זאת אומרת: אבל אסור בתכבוסת.	רב חסדא:
ז:	ז	◇				■	◆						כשם שאמרו אסור לגלח במועד - כך אסור ליטול צפורנים במועד, דברי רבי יהודה.	תנו רבנן: [רבי יהודה]
ז:	ז	◇				■	◆						מתיר.	רבי יוסי:
ז:	ז	◇				■	◆						וכשם שאמרו: אבל אסור לגלח בימי אבלו - כך אסור ליטול צפורנים בימי אבלו, דברי רבי יהודה.	[רבי יהודה]
ז:	ז	◇				■	◆						מתיר.	רבי יוסי:
ז:	ז	◇				■	◆						הלכה כרבי יהודה באהל, והלכה כרבי יוסי במועד	עולא: